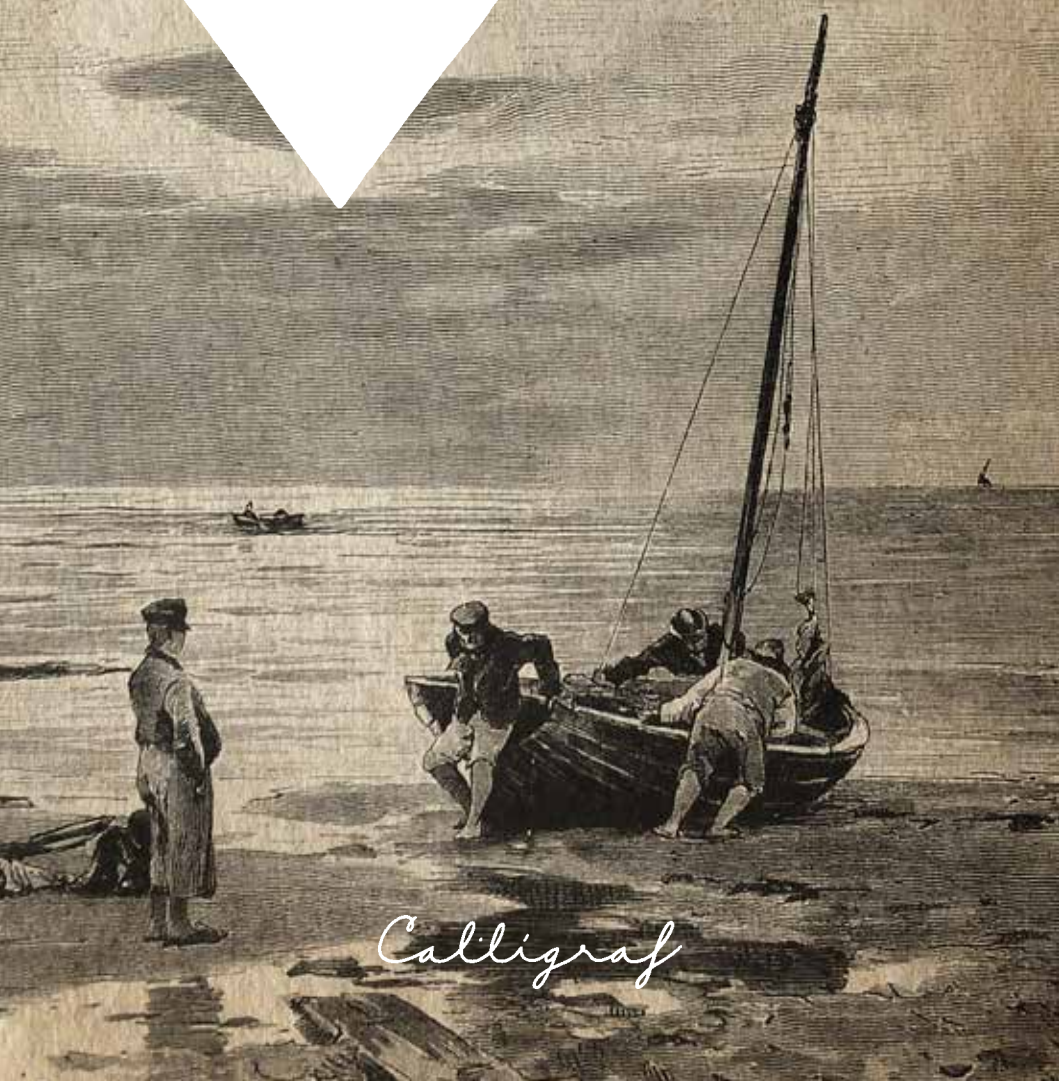


La dolça Caterina

L'última de les Malastruga

Montse
Castaño



Calligraf

**La dolça Caterina.
L'última de
les Malastruga**
Montse Castaño

Edicions Cal·lígraf
Figueres, 2015

Primera edició —
desembre 2015

La publicació d'aquesta
obra ha rebut el suport
de la Diputació de Girona

Publicació
Edicions Cal·lígraf, SL
Monturiol, 2, 1er 1a
17600 Figueres
Tel. (0034) 615 261 764
www.edicionscalligraf.com
info@edicionscalligraf.com

**Disseny de la col·lecció
i maquetació**
Jaime Vicente

Imatge de coberta
Gravat a partir d'una
marina d'Eugen Dücker

Impressió
DC PLUS,
Serveis Editorials

Correcció
Joan Riba

ISBN
978-84-944004-5-2

Dipòsit legal
DL-1916-2015

© del text
Montse Castaño

© d'aquesta edició
Edicions Cal·lígraf, SL

*Queda rigorosament prohibida,
sense l'autorització per escrit
dels titulars del copyright,
la reproducció parcial o total
d'aquesta obra per qualsevol
mitjà o procediment,
incloent-hi la reprografia
i el tractament informàtic.
Les infraccions d'aquests drets
es troben sotmeses a les
sancions establertes a les lleis.*

*Als meus soldats al front rus,
per la seva determinació, abnegació i resistència.
Sense vosaltres, aquesta fita
no haguera estat mai conquerida.*

*A en Lluís, l'Albert i la Nuri, els crítics literaris
més tous que mai ha «patit» un escriptor.*

A l'equip d'Edicions Cal·lígraf, per fer-ho possible.

Dedicada als meus pares, per tot i sempre.

Taula

PREÀMBUL	13
LLIBRE PRIMER	
Camins que duen a mar	19
LLIBRE SEGON	
El retorn de l'Esperança	187
LLIBRE TERCER	
L'últim cant de la sirena	273
EPÍLEG	415
FINAL	421
NOTA DE L'AUTORA	423

*Jo tenia una caseta vora el mar,
jo tenia un jardí florit i un cel de pau,
jo tenia una barca i unes xarxes a la platja
i una dolça matinada al despertar.*

*Ja no em queda ni la vela de la barca marinera
ni la cala que era el meu món.*

Fragments de *La balada d'en Lucas*,
del mestre J. L. ORTEGA MONASTERIO

Preàmbul

A l'antic embarcador de la platja de la Creu, la figura feixuga d'un vell pescador es retallava contra el rogent del capvespre. Perdut en els records, els seus dits rugosos acaraven dolçament la proa d'una vella barca de pesca menjada pel temps i la sal, mentre els seus ulls, testimonis de mil i una albades, miraven, sense veure-hi, el bocí de mar que s'estenia al seu davant. Com un estrany a la seva terra, res del que veia no reconeixia i, per això, en comptes de voler-hi veure, s'entestava en el record.

Només l'olor del mar i el tacte aspre de la fusta envellida de *La dolça Caterina* apaivagaven la seva soledat...

L'Escala, actualment

La casa, mig en ruïnes, em va aparèixer de sobte davant els ulls i amb ella una infinitat de records d'una infantesa molt llunyana em van travessar el pensament com un tren d'alta velocitat. Un rere l'altre van transportar-me a l'indret meravellós que havia estat, sens dubte, Els Vents —o «ca la Malastruga», com era coneguda la vella casa al poble.

Al bell mig de la serra cantelluda, encara ara, envoltada de les pedres abatudes per la intempestiva força del vent del nord i la sal, s'aixecava, orgullosa i desafiadora, la torre modernista que havia estat amagatall dels nostres jocs innocents d'infants.

El perfum del mar en continuava envaint cadascun dels racons i el temps, impertorbable, havia fet de la casa de la meua àvia un d'aquells paratges màgics envoltats de llegenda.

L'heura llúia frondosa a la cara més humida i, a l'entrada, la gran pedra que feia de llinda encara proclamava l'any del seu naixement: 1921.

Realment, i tocant de peus a terra, l'estat ruïnós que presentava la propietat de l'àvia, llegada per la meva mare, no suposava un benefici per a la meva butxaca, ans al contrari.

En veure-la, però —altiva, orgullosa i desafiadora—, vaig comprendre que retornar-li l'esplendor seria l'objectiu que marcaria el meu camí a partir d'aquell moment.

El que no haguera pogut imaginar mai és que reconstruint-la —redescobrint-la— em descobriria no només a mi mateixa, sinó també retalls de la meva vida, que canviarien el curs de la meva existència.

La seva esplendor, doncs, sense ni imaginar-ho jo llavors, seria també la meva.

LLIBRE PRIMER

Camins que duen a mar

1
L'Escala,
primavera del 2008

L'estrident so d'un telèfon mòbil va retornar-la a la realitat i, apartant els ulls de la badia, es disposà a buscar, dins la bossa farcida d'estris inútils, l'aparell comunicador.

Feia temps havia demanat a l'Enric, el seu fill, que li canviés el so per una melodia menys sobtada, petició que ell havia desestimat al·legant que, si ja era difícil que agafés el telèfon amb el so del tradicional riiing, riiing, comunicar-se amb ella amb el so del «Dust in the wind» resultaria, si més no, una missió impossible.

—Digui'm? —va fer, molesta per la sobtada interrupció.

—Hola, mare! —va respondre la veu entretallada de l'Enric.

—Rei, on pares? —el cor se li accelerà en sentir-lo.

Feia tres setmanes que l'Enric era fora i ella acusava la seva absència.

—On paro? Jo a Barcelona, i tu? A on pares, mare, que no et trobo enlloc?

—Ostres, és que no em pensava que tornessis tan aviat d'Edimburg. Tot va bé? No t'esperava fins d'aquí a una setmana! —li contestà, protegint-se la boca per parlar—. T'ha fet tornar el pare?

El so del vent fred, que xiulava a través del telèfon, dificultant la comunicació, li feia voleiar els cabells desordenats.

—No. Tot bé, amb el pare. És que la Júlia havia de tornar per arreglar uns temes de la universitat i jo ja havia acabat la feina allà, així que aquí ens tens. Però, on ets tu, mare? Deus tenir el mòbil ple de trucades perdudes! L'Engràcia diu que fa dies que no et veu per Balmes, i mira que n'és d'estrany que se li escapi alguna cosa, a ella! I la Shana no m'ha volgut dir res. Ja saps..., els vostres secretets! Em tenies amoïnat —confessà l'Enric.

Després d'un titubeig, la Caterina va agafar un xic d'aire per continuar. Sabia que al seu fill no li agradaria que fos allà, sola.

—Sóc a ca la meva àvia, Enric. A Els Vents —va dir.

—No fotis! A l'Escala? Per què no em vas dir que hi volies anar, mare? T'hauria acompanyat en tornar d'Edimburg. Tanta pressa tenies? Si no ho recordo malament de l'última vegada que hi vàrem anar, i d'això fa un munt d'anys, allò és molt solitari i tot és enrunat. No m'agrada que et passegis per allà tota sola, mare. Ja ho saps!

—Ai, Enric, que encara no sóc una iaia desvalguda, per l'amor de Déu! No pateixis, d'acord? Estic bé. —Féu una pausa mirant al seu voltant i, tot seguit, prenent consciència de quelcom important, conti-

nuà:— De fet, si vols que et digui la veritat, estic millor que mai.

El mar trencava contra les roques i el vent continuava xiulant mentre la Caterina, presa d'una alegria que li inflava el cor, inspirava tant aire com els pulmons li ho permetien.

—Amor meu, això..., ostres, això és meravellós! Feia anys que no em sentia tan viva. Sincerament, crec que hi hauria d'haver vingut fa temps. El vent, el mar... Això és..., com t'ho diria?, vivificador, rei meu. Feia molt que no em sentia tan bé. A més... tinc projectes.

—Ui... Em fas por, mare! —va fer l'Enric, tot divertit.

Li encantava veure la seva mare un xic recuperada. De fet, d'ençà que s'havien separat, els seus pares eren una font de gran preocupació per a ell.

—Estic pensant que si teniu una estona... per què no us escapeu i pugeu? Us convido a sopar a El Roser i parlem.

—Fet! Però ja t'avisaré. Avui tot just hem arribat, mare, i estem morts de cansament. La Júlia vol anar a veure els seus pares i a recollir el Brown. Aquell pelut ja no sé si ens coneixerà. Demà et faig una trucada, d'acord?

—Molt bé, amor meu... —I després d'un silenci només trencat per l'udol del vent:— A qui estima la mareeee? —digué la Caterina, enjogassada, rememorant un gest del passat.

—Maaaare, per favor, que ja tinc trenta anys! —i va penjar, rient.

La Caterina, encara amb el somriure dibuixat als llavis, va retornar el telèfon a la petita motxilla que duia penjada a l'esquena i, mirant el mar desafiadora des del penya-segat, amb la badia als peus i cap Norfeu al davant, amb l'amenaça de la tramuntana rere les muntanyes del Pení i envoltada per l'encant màgic que desprenia la vella casa en ruïnes, es va refermar en la seva decisió.

Definitivament, aquell lloc magnètic, màgic, ple dels records de la seva infantesa, també s'ompliria de retalls de la seva latent vellesa.